

saaledes som Endringsforslaget under Nr. 7 medfører, eller endog saa videre, kunde jeg ikke gaa ind derpaa, idet det vilde være en alfor stor Anomalie, om man i en og samme Lov fuldstændig havde Forpligtelsen til personligt Møde for Kjøbenhavns Vedkommende og gjorde den end mere obligatorisk og ubetinget udenfor Kjøbenhavn. Derfor har jeg ment at burde slutte mig til Forslaget under Nr. 6, som for Kjøbenhavns Vedkommende ikke har hævet Forpligtelsen til personligt Møde, skjøndt jeg nok kunde have ønsket, at denne Forpligtelse var bortfalden. Til Forslaget under Nr. 7 staar jeg paa samme Maade som den ærede Justitsminister. Det forekommer ogsaa mig, at Forslaget vil, hvis det vedtages, medføre en stor Del usødvendigt Bryderi, og det vil føre til, at de Parter, der procedere ikke ved Sagsførerne, men paa egen Haand, ville i den første Tid, inden Lovven endnu er trængt ind i den almindelige Bevistid, uforvarende blive overfaldne med en Del Mulkter, ligesom ogsaa Retterns Arbejde vil blive ikke lidet forøget. Smidtertid er det jo ikke værre, end at man til Nød nok kunde finde sig deri; thi i Virkeligheden siger det ikke Andet, end at for en Dalers Penge kan man faae Lov til at lade være at give personligt Møde under Forligsmæglingen, naar blot Ens Modpart ikke opfordrer En til at godtgjøre Forsald. Det, man udhæfter sig for, er denne Bøde paa 2 til 10 Kr., og i Reglen vil Retten vel vælge det laveste Beløb. Jeg tror derfor, at Forslaget ikke i og for sig vil være saa farligt, naar man endelig vil have Noget i den Retning. Jeg skal blot med Hensyn til Forslagets Affattelse tilføje, at jeg antager, at det er Meningen, at hvor Modparten har opfordret En til at godtgjøre, at man ikke kunde møde personlig, og det ikke lykkes at føre dette Bevis, skal den Vedkommende kun anses med Bøder efter Forordninger af 11te August 1819 og ikke tillige med denne Bøde paa 2 indtil 10 Kr. Det anser jeg for at være Meningen, men for at udtrykke den, vilde det være rigtigt, naar Forslaget vedtages, at lade Ordet „ogsaa“ i 6te Linie udgaa. Men medens jeg vel ikke vil stemme for Forslaget under Nr. 7, men dog ikke med stor Sorg vil se det vedtaget, saa gjælder det Modsatte om Forslaget under Nr. 8, som jeg beklager, at den høitæredede Justitsminister skænkede en vis relativ Anerkjendelse i Sammenligning med Forslaget under Nr. 7 og mente, at det Forslag kunde man tilnød nok gaa ind paa. For mig stiller det sig saaledes, at Forslaget under Nr. 8 er noget saa Uheldigt, at jeg endog saa vilde foretrække slet ikke at faae Loven ud, fremfor at faae den med en saadan Bestemmelse. Det forekommer mig at være en stor Urimelighed nu at ville indføre i vor Lovgivning en saadan Formalisme som den, at, naar det ikke har staet udtrykkeligt i Fuldmagten, hvilket Forsald man har havt, saa skal man afvises fra Forligsmæglingen, selv om man har havt

det bedste Forsald af Verden. Saaledes som Forslaget er affattet, forekommer det mig endog saa at maatte medføre, at, selv om Parterne ere tilgængelige til at indgaa Forlig med hinanden, saa kan dog den, der møder med en Fuldmagt, som har den ulykkelige Mangel, at Partens Forsald ikke udtrykkeligt er angiven, slet ikke komme frem for at afslutte Forlig, idet han bliver afvist. Men selv om man vilde sige, at det er ikke Meningen, men at Parterne, naar de ere enige, dog nok kunne komme til Forlig trods den mislige Fuldmagt — en Opfattelse, der er imod Forslagets Ord —, saa vil Forslaget dog være uheldigt; thi det er i Virkeligheden i Strid med vor Lovgivnings almindelige Grundfætninger, at en Person skal lide et betydeligt Onde, fordi han har glemt at anføre i et skriftligt Dokument en vis Omstændighed, hvis Tilbedeværelse han iverigt kan føre fuldstændigt Bevis for. For Klageren vil det endda ikke være saa slemt. Han bliver afvist sin Klage, og det vil være for ham undertiden et Nætskab, men i Regelen dog kun en Nætsforhaling. For den Indklagede derimod bliver det værre; thi hans Fuldmægtig bliver afvist fra Forligsmæglingen, og selv om han under Sagen kunde bevise, at han havde det gyldigste Forsald, at han laa bopdsfyg, den Gang Forligsmæglingen fandt Sted, saa bliver han dog straffet og paalagt Procesomkostningerne, blot fordi han har glemt at anføre det i Fuldmagten. Det finder jeg ikke stemmende med vor Lovgivnings Grundfætninger. Det er blevet sagt — jeg tror ogsaa af den ærede Justitsminister —, at det var ikke Andet, end hvad den nuværende Lovgivning medfører; men det kan jeg ingenlunde anerkjende. Jeg forstaar ikke Plakaten af 30te Oktober 1798 II. a. paa den Maade, at Marsagen til Forsaldet skal være opgiven i Fuldmagten. Det staar der ikke udtrykkeligt, og jeg forstaar den ikke paa den Maade, ligesom jeg tør sige, at den heller ingenfinde i Pragis har været forstaaet paa den Maade; men i ethvert Tilfælde staar der ikke i denne Plakat, at Fuldmagten skulde blive ugyldig, fordi man ikke havde opgivet de Marsager, der havde hindret En i at komme. Jeg vil derfor høilig fraraade Forslaget under Nr. 8 og kunde næsten finde mig foranlediget til, af Skrak for at se det vedtaget, at stemme for Forslaget under Nr. 7, skjøndt jeg ogsaa kun nøbigt ser det vedtaget. Hvad det Forslag angaar, der er stillet af det ærede Medlem for Corps Amts 3die Valgfreds (Zauber) i Forening med flere andre ærede Medlemmer, vil jeg ikke sige Andet, end at for den første Dels Vedkommende kan man ikke have Noget at indvende imod det. Det er ogsaa i mine Dine en Lettelse, men rigtignok ikke egentlig stemmende med den Udviklingsgang, man tidligere har fulgt i dette Punkt, idet man, navnlig i Lyendesager paa Landet, netop har indført en særlig Forligsmægling istedetfor den tidligere Forligs-